

*Crazy Rich
Asians*

Kevin Kwan

Crazy Rich Asians

Het boek van de succesvolle film

ISBN 978-90-225-8712-6
ISBN 978-94-023-1308-6 (e-book)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Crazy Rich Asians*
Vertaling: Titia Ram
Omslagontwerp: BAQUP
Omslagbeeld: © Joan Wong
Zetwerk: Mat-Zet bv, Soest

© 2013 Kevin Kwan
© 2019 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor mijn moeder en vader

Shang Loong Ma – maakte het fortuin + Wang Lan Yin – rookte 24/7 opium
China & Singapore

FAMILIE YOUNG

Sir James Young + Shang Su Yi – erfde het fortuin

Singapore

Felicity Young + Harry Leong
Singapore

Henry Leong jr. + Cathleen Kah
Singapore

dr. Peter Leong + dr. Gladys Tan
Kuala Lumpur, Maleisië

Alexander Leong
(nog ongehuwd)^e
Singapore

Astrid Leong + Michael Teo
(één zoon, Cassian)
Singapore

Catherine Young + M.C.² prins Taksin Yugala
Bangkok, Thailand & Lausanne, Zwitserland

M.R.³ Jessadabodindra Yugala (James)
Bangkok, Thailand & Lausanne, Zwitserland

M.R. Mahinthrathirat Yugala (Matthew)
Bangkok, Thailand & Lausanne, Zwitserland

M.R. Athitaya Yugala (Adam)
Bangkok, Thailand & Lausanne, Zwitserland

Philip Young + Eleanor Sung
Sydney, Australië & Singapore

Nicholas Young
(samen met Rachel Chu)
New York

1 Dit is wat er gebeurt als je in Argentinië een facelift laat doen.

2 M.C. is de afkorting van Mom Chao, de titel voor de kleinzonen van koning Rama v van Thailand (1853-1910) en de laagste rang in de lijn die nog als koninklijk wordt beschouwd. De term is vergelijkbaar met 'uwe doorluchtige hoogheid'. Zoals een groot deel van de verre familie van het Thaise koninklijk huis brengen ze een groot deel van het jaar in Zwitserland door. Betere golfbanen en minder verkeer.

3 M.R. is de afkorting van Mom Rajawongse, de titel voor de kinderen van mannelijke Mom Chao. De term is vergelijkbaar met 'hooggeboren'. De drie zonen van Catherine Young en prins Taksin zijn allemaal met Thaise vrouwen met een adellijke achtergrond getrouwd. Aangezien de namen van de vrouwen allemaal indrukwekkend lang, tongbrekers voor mensen die geen Thais spreken en nogal irrelevant voor dit verhaal zijn, worden ze hier weggelaten.

4 Is van plan met zijn lieve nanny naar Manilla weg te lopen zodat hij kan meedoen aan het wereldkampioenschap karaoke.

5 Haar beruchte roddels verspreiden zich sneller dan die van de BVC.

6 Maar heeft minstens één buitenechtelijk kind bij een Maleise vrouw (die nu in een luxeappartement in Beverly Hills woont).

7 Soapserieactrice uit Hong Kong over wie het verhaal gaat dat ze het meisje met de rode pruik is in *Crouch My Tiger, Hide Your Dragon II*.

8 Maar lijkt jammer genoeg op moederskant van de familie: de Chows.

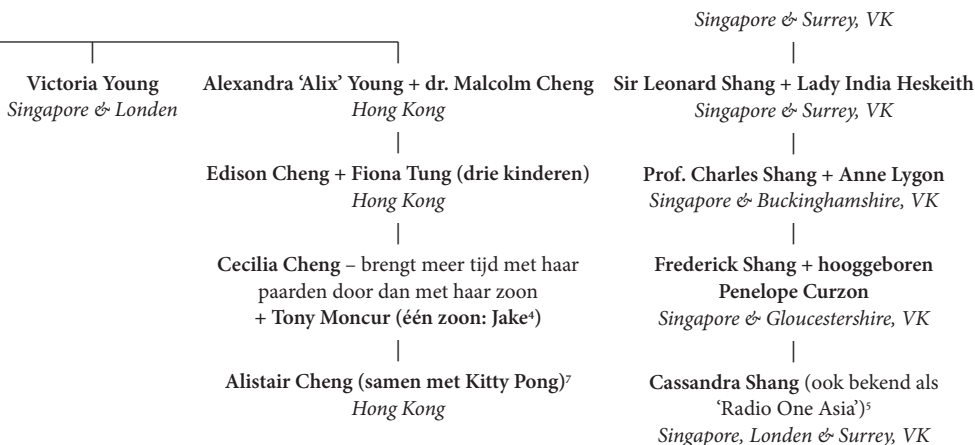
9 Heeft in de jaren tachtig zijn bezittingen in Singapore voor vele miljoenen verkocht en is naar Hawaï verhuisd, maar jammer aan één stuk door dat hij miljardair zou zijn geweest als hij 'een paar jaar had gewacht'.

Clan Young, T'sien & Shang

(een vereenvoudigde familiestamboom)

FAMILIE SHANG

Alfred Shang – erfde het fortuin + Mabel T'sien (wordt door de jongere familieleden 'tante windtunnel' genoemd)¹

FAMILIE T'SIEN

Proloog: de neven en nichten

•

LONDEN, 1986

Nicholas Young plofte neer in de dichtstbijzijnde stoel in de lobby van het hotel, uitgeput van de vlucht uit Singapore, die zestien uur had geduurd, de treinrit vanaf vliegveld Heathrow en de wandeling door verre-gende straten. Zijn nicht Astrid Leong zat stoïcijns naast hem te rillen, en dat allemaal omdat haar moeder, Felicity, zijn *dai gu cheh* – ‘grote tante’ in het Kantonees – het zondig vond om een taxi te nemen voor maar negen straten en iedereen had gedwongen het hele eind vanaf metrostation Piccadilly te lopen.

Elke willekeurige ander die het tafereel toevallig zou gadeslaan zou misschien de ongebruikelijk beheerste achtjarige jongen met het etherisch-spichtige meisje naast zich hebben opgemerkt die stil in een hoekje zaten, maar het enige wat Reginald Ormsby zag van achter zijn bureau dat uitkeek over de lobby waren twee kleine Chinese kinderen die met hun doorweekte jassen de met damast beklede stoeltjes zaten te bevuilen. En vanaf dat moment werd het alleen nog maar erger. Ietsje verderop stonden drie Chinese vrouwen zichzelf koortsachtig droog te deppen met tissues terwijl een tiener als een wilde door de lobby gleed en met zijn sneakers moddersporen op de zwart-wit geblokte marmeren vloer achterliet.

Ormsby rende naar beneden vanaf de entresol. Hij wist dat hij die buitenlanders sneller de deur zou kunnen wijzen dan zijn receptionisten aan de balie. ‘Goedenavond, ik ben de algemeen manager. Waarmee kan ik u van dienst zijn?’ vroeg hij, overdreven articulerend.

‘Goedenavond, we hebben gereserveerd,’ antwoordde de vrouw in vlekkeloos Engels.

Ormsby keek haar verrast aan. ‘Onder welke naam?’

‘Eleanor Young en familie.’

Ormsby stond als aan de grond genageld. Hij herkende de naam, al helemaal aangezien het gezelschap Young de Lancaster Suite had gereserveerd. Maar wie had kunnen denken dat ‘Eleanor Young’ Chinees zou blijken te zijn, en hoe kwam ze hier in vredesnaam terecht? In The Dorchester of The Ritz werden dergelijke types misschien binnengelaten, maar dit was het Calthorpe, eigendom van de familie Calthorpe-Cavendish-Gore sinds de tijd van koning George IV eind achttiende eeuw, en in alle opzichten een soort exclusieve sociëteit voor het soort families dat in *Debrett’s* of de *Almanach de Gotha* staat. Ormsby aanschouwde de verfromfaaide vrouw en druipende kinderen. De douairièremarkiezin van Uckfield kwam het hele weekend; wat zou zij ervan vinden om deze lui morgenochtend bij het ontbijt tegen het lijf te lopen? Hij nam een snelle beslissing. ‘Het spijt me verschrikkelijk, maar ik heb geen reservering onder die naam.’

‘Weet u dat zeker?’ vroeg Eleanor verrast.

‘Heel zeker.’ Ormsby grijnsde gespannen.

Felicity Leong kwam naast haar schoonzus aan de balie staan. ‘Is er iets?’ vroeg ze ongeduldig; ze wilde naar haar kamer om haar haar te föhnen.

‘*Alamak*,* ze kunnen onze reservering niet vinden,’ verzuchtte Eleanor.

‘Hoe kan dat? Heb je een andere naam gebruikt?’ vroeg Felicity.

‘Nee, *lah*. Waarom zou ik dat doen? Er wordt onder mijn eigen naam gereserveerd,’ antwoordde Eleanor geïrriteerd. Waarom dacht Felicity toch altijd dat ze incompetent was? Ze wendde zich weer tot de manager: ‘Kunt u nog een keer kijken? Ik heb de reservering twee dagen geleden opnieuw bevestigd. Het gaat om de grootste suite.’

* Maleis slang om geschoktheid of ergernis uit te drukken, vergelijkbaar met ‘o hemel’ of ‘o mijn god’. *Alamak* en *lah* zijn de twee meestgebruikte stopwoorden in Singapore. (‘Lah’ is een achtervoegsel dat voor extra nadruk aan het eind van elke zin kan worden gebruikt, maar er is geen duidelijke verklaring voor waarom mensen het gebruiken, lah.)

‘Ja, ik weet dat u de Lancaster Suite hebt geboekt, maar ik zie uw naam nergens staan,’ hield Ormsby aan.

‘Als u weet dat we de Lancaster Suite hebben geboekt, waarom is die dan niet voor ons?’ vroeg Felicity, in verwarring gebracht.

Shit. Ormsby vervloekte zichzelf om zijn verspreking. ‘Nee, nee, u begrijpt het verkeerd. Wat ik bedoelde was dat u misschien déntkt dat u de Lancaster Suite hebt gereserveerd, maar daar kan ik geen bevestiging van vinden.’ Hij wendde zich even af om te doen alsof hij er wat papieren op nasloeg.

Felicity leunde over de gepolitoerde eikenhouten balie, trok het in leer gebonden boek met de reserveringen naar zich toe en begon erin te bladeren. ‘Kijk! Daar staan we. “Mevrouw Eleanor Young, Lancaster Suite, vier nachten”. U hebt er blijkbaar overheen gelezen.’

‘Mevrouw! Dat zijn privébescheiden!’ snauwde Ormsby razend, zijn twee jongste klerken opschrikkend, die ongemakkelijk naar hun manager staarden.

Felicity tuurde naar de kalende man, die rood aanliep, en de situatie werd haar ineens glashelder. Ze was niet meer in aanraking gekomen met dit specifieke superioriteitsgevoel sinds ze als kind was opgegroeid ten tijde van het verval van het koloniale Singapore en ze had gedacht dat dergelijk openlijk racisme niet meer bestond. ‘Meneer,’ antwoordde ze beleefd doch ferm, ‘dit hotel is ons geadviseerd door mevrouw Mince, de echtgenote van de Anglicaanse bisschop van Singapore, en onze naam staat overduidelijk in het register. Ik weet niet wat hier aan de hand is, maar we hebben een lange reis achter de rug en onze kinderen zijn moe en verkleumd. Ik sta erop dat we naar onze suite worden gebracht.’

Ormsby was verontwaardigd. Hoe durfde deze Chinese vrouw met haar Thatcher-permanent en belachelijke ‘Engelse’ accent hem op die toon aan te spreken? ‘Ik vrees dat de suite niet beschikbaar is,’ verklaarde hij.

‘Zegt u nu dat er in het hele hotel geen enkele kamer beschikbaar is?’ vroeg Eleanor ongelovig.

‘Ja,’ antwoordde hij kortaf.

‘En waar moeten we op dit moment van de dag dan naartoe?’ vroeg Eleanor.

‘Misschien ergens in Chinatown?’ snuffte Ormsby. Dit stelletje buitenlanders had genoeg van zijn tijd in beslag genomen.

Felicity liep terug naar waar haar zusje Alexandra Cheng de bagage stond te bewaken. ‘Eindelijk! Ik kan niet wachten tot ik een warm bad kan nemen,’ zei Alexandra verlangend.

‘Dit walgelijke heerschap weigert ons onze kamer te geven!’ zei Felicity. Ze deed geen enkele moeite om haar woede te verbergen.

‘Wat? Waarom?’ vroeg Alexandra, van haar stuk gebracht.

‘Volgens mij omdat we Chinees zijn,’ zei Felicity op een toon alsof ze haar eigen woorden niet geloofde.

‘*Gum suey ah!*’* riep Alexandra. ‘Laat mij maar even met hem praten. Dit soort types kom je in Hongkong vaker tegen.’

‘Alix, laat maar zitten. Het is een typische *ang mor gau sai!***’ zei Eleanor.

‘Dit zou toch een van de beste hotels in Londen zijn? Hoe komen ze dan weg met dergelijk gedrag?’ vroeg Alexandra.

‘Dat bedoel ik!’ tierde Felicity. ‘De Engelsen zijn anders zulke aardige mensen. In al die jaren dat ik hier nu kom ben ik nog nooit zo bejegend.’

Eleanor knikte instemmend, hoewel ze eigenlijk vond dat dit fiasco deels te wijten was aan Felicity zelf. Als Felicity niet zo *giam siap**** was en hen nou maar gewoon een taxi had laten nemen vanaf Heathrow zouden ze hier niet als natte honden zijn binnengelopen. (En natuurlijk hielp het ook niet dat haar schoonzussen er altijd zo slonzig uitzagen en zij zich als ze met hen op reis ging net zo moest kleden sinds die reis naar Thailand toen iedereen hen voor haar bedienden had aangezien.)

* Kantonees voor ‘Wat waardeloos!’

** Een charmante Minnanyu-uitdrukking die zich laat vertalen als ‘roodharige’ (*ang mor*) ‘hondendrol’ (*gau sai*). Wordt gebruikt voor alle westerlingen en wordt meestal afgekort tot een eenvoudig ‘ang mor’.

*** Minnanyu voor ‘zuinig’, ‘kreterig’. (Veruit het grootste deel van de Singaporezen spreekt Engels, maar het is zeer gebruikelijk om woorden uit het Maleis, Indiaas en verscheidene Chinese dialecten door elkaar te gebruiken in een plaatselijk patois dat ‘Singlish’ wordt genoemd.)

Edison Cheng, Alexandra's twaalfjarige zoon, kwam nonchalant naar de vrouwen toe slenteren terwijl hij limonade dronk uit een hoog glas.

'*Aiyah*, Eddie! Hoe kom je daaraan?' vroeg Alexandra.

'Van de barman, natuurlijk.'

'Waar heb je mee betaald?'

'Ik heb niet betaald. Ik heb gezegd dat het op de rekening van onze suite kon,' zei Eddie opgewekt. 'Kunnen we nu naar boven? Ik barst van de honger en wil roomservice bestellen.'

Felicity schudde afkeurend haar hoofd – jongens uit Hongkong waren berucht verwend, maar haar neefje was echt onverbeterlijk. Het was maar goed dat ze hier waren om hem naar kostschool te brengen: daar zouden ze hem wel een toontje lager laten zingen; wat hij nodig had was elke ochtend een koude douche en een ontbijt van oude toast met Bovril. 'Nee, nee, we blijven hier niet. Jij houdt Nicky en Astrid in de gaten terwijl wij besluiten waar we naartoe gaan,' instrueerde Felicity hem.

Eddie liep naar zijn jongere neefje en nichtje, en pakte het spel weer op dat ze in het vliegtuig hadden gespeeld. 'Kom van die bank! Vergeet niet dat ik de directeur ben, dus ik ben degene die mag zitten,' commandeerde hij hen. 'Nicky, hou mijn glas vast terwijl ik uit het rietje drink. Astrid, jij bent mijn directiesecretaresse, dus jij moet mijn schouders masseren.'

'Waarom mag jij de directeur zijn en is Nicky de vicedirecteur terwijl ik de secretaresse moet zijn?' protesteerde Astrid.

'Dat heb ik je toch al uitgelegd? Ik ben de directeur omdat ik vier jaar ouder ben dan jullie. En jij bent de directiesecretaresse omdat je een meisje bent. Een meisje moet mijn schouders masseren en me helpen met sieraden uitzoeken voor al mijn minnaressen. De vader van mijn beste vriend Leo, Ming Kah-Ching, is de op drie na rijkste man in Hongkong, en dat is wat directiesecretaresses doen.'

'Eddie, als je wilt dat ik je vicedirecteur ben moet ik iets belangrijkers doen dan je glas vasthouden,' wierp Nick tegen. 'En we hebben nog steeds niet bedacht wat ons bedrijf produceert.'

'Ik heb besloten dat we gecustomizede limousines maken, zoals Rolls-Royces en Jags,' verklaarde Eddie.

‘Kunnen we niets spannenders maken, zoals een tijdmachine?’ vroeg Nick.

‘Die van ons zijn ultraspeciale limousines met dingen erin als een bubbelbad, geheime compartimenten en James Bond-schietstoelen,’ zei Eddie terwijl hij zo plotseling op zijn stoel begon te stuiteren dat hij het glas uit Nicks hand stootte. De cola stroomde overal overheen en het geluid van brekend glas sneed door de lobby. De piccolo, portier en receptionisten staarden de kinderen ontzet aan. Alexandra rende misnoegd met haar vinger schuddend op hen af.

‘Eddie! Kijk nou wat je doet!’

‘Het was niet mijn schuld. Nicky heeft het laten vallen,’ begon Eddie.

‘Maar het was jouw glas en jij hebt het uit mijn hand geslagen!’ verdedigde Nicky zich.

Ormsby liep naar Felicity en Eleanor toe. ‘Ik vrees dat ik u moet verzoeken het pand te verlaten.’

‘Mogen we even bellen?’ smeekte Eleanor.

‘Het lijkt me dat de kinderen wel genoeg schade hebben aangericht voor één avond, denkt u ook niet?’ snauwde hij.

Het miezerde nog en het groepje schulde onder een groen-witte markies aan Brook Street terwijl Felicity in een telefooncel stond en koortsachtig andere hotels belde.

‘Dai gu cheh lijkt wel een soldaat in een schildwachthuisje in die rode telefooncel,’ merkte Nick op, helemaal opgewonden over de vreemde wending van de gebeurtenissen. ‘Mama, wat gaan we doen als we nergens terecht kunnen vanavond? Misschien kunnen we in Hyde Park slapen. Er staat een heel bijzondere treurwilg in Hyde Park die “de onderstebovenboom” heet; de takken hangen zo laag dat het wel een grot lijkt. Daar kunnen we onder slapen, dan zijn we veilig voor...’

‘Doe niet zo gek! Er slaapt vannacht niemand in het park. Dai gu cheh is op dit moment een ander hotel aan het regelen,’ zei Eleanor, terwijl ze bedacht dat haar zoon moest leren zijn fantasie wat in te dammen.

‘Aaah, kunnen we alstublieft in het park slapen?’ piepte Astrid verrukt. ‘Nicky, weet je nog toen we dat grote stalen bed bij Ah Ma thuis in de tuin hadden gezet en een nacht onder de sterren hebben geslapen?’

‘Als je dat zo nodig wilt, gaan jullie maar lekker in de *loong kau** slapen, maar ik neem de koninklijke suite waar ik sandwiches met champagne en kaviaar kan bestellen,’ zei Eddie.

‘Doe niet zo raar, Eddie. Wanneer heb jij ooit kaviaar gegeten?’ vroeg zijn moeder.

‘Bij Leo thuis. Hun butler serveert ons altijd kaviaar met driehoekjes toast – let wel: Iraanse beloega; Leo’s moeder zegt dat Iraanse kaviaar de beste is,’ verklaarde Eddie.

‘Dat is typisch iets wat Connie Ming zou zeggen, ja,’ mompelde Alexandra onverstaanbaar, opgelucht dat haar zoon eindelijk weg was uit de invloedssfeer van die familie.

Felicity probeerde in de telefooncel via een krakende verbinding met Singapore de hachelijke situatie aan haar echtgenoot duidelijk te maken.

‘Wat een schandaal, lah! Je had die suite moeten eisen!’ fulmineerde Harry Leong. ‘Je bent altijd veel te beleefd, bedienden moeten op hun plaats worden gezet. Heb je gezegd wie we zijn? Ik ga onmiddellijk de minister van Handel en Investeringsbellen.’

‘Hier help je me niet mee, Harry. Ik heb al meer dan tien hotels gebeld. Wist jij dat het vandaag Dag van het Gemenebest is? Iedereen die wat betekent is in Londen, en alle hotels zijn volgeboekt. Arme Astrid is helemaal doorweekt. We moeten vannacht ergens slapen, anders bezwijkt je dochter nog aan een longontsteking.’

‘Heb je je neef Leonard al geprobeerd? Misschien kun je een trein naar Surrey nemen,’ stelde Harry voor.

‘Ja, maar die is er niet. Hij is het hele weekend korhoen jagen in Schotland.’

‘Wat een toestand,’ verzuchtte Harry. ‘Ik bel Tommy Toh van de Singaporese ambassade wel even. Misschien kan hij wel wat regelen. Hoe heet dat racistische hotel?’

‘Het Calthorpe,’ antwoordde Felicity.

‘Alamak, dat is toch dat hotel van Rupert Calthorpe-nogwat-nogwat?’

‘Al sla je me dood.’

‘Waar staat het?’

* Kantonees voor ‘goot.’

‘In Mayfair, bij Bond Street. Het is eerlijk gezegd een prachtig hotel, op die gruwelijke manager na, dan.’

‘Ja, dat zal het wel zijn. Ik heb vorige maand in Californië nog gegolft met Rupert Huppeldepup en nog wat andere Britten. Hij heeft me er uitgebreid over verteld. Felicity, ik heb een idee. Ik bel die Rupert wel even. Blijf daar wachten, dan bel ik zo terug.’

Ormsby staaarde ongelovig naar de deur toen die drie Chinese kinderen krap een uur nadat hij het hele stel op straat had gezet weer binnen kwamen rennen.

‘Eddie, ik ga even wat te drinken voor mezelf bestellen. Als jij ook iets wilt regel je dat zelf maar,’ zei Nick ferm tegen zijn neef terwijl hij naar de lounge liep.

‘Je moeder heeft gezegd dat het te laat is om nog cola te drinken,’ waarschuwde Astrid. Ze huppelde door de lobby in een poging de jongens bij te houden.

‘Ik neem een rum-cola,’ zei Eddie opstandig.

‘Wat heeft dit in godsnaam te...’ bulderde Ormsby, die kwam aanstormen om de kinderen te onderscheppen. Voordat hij hen echter had bereikt zag hij lord Rupert Calthorpe-Cavendish-Gore de Chinese vrouwen de lobby binnenleiden, zo te zien druk met een rondleiding. ‘En in 1918 heeft mijn grootvader René Lalique hiernaartoe gehaald voor het glaswerk in de grote hal. Ik hoef natuurlijk niet uit te leggen dat Lutyens, die de supervisie had over de restauratie, het niet hoog ophad met de uitbundige art nouveau.’ De vrouwen lachten beleefd.

Het personeel schoot snel in de houding, verrast de oude heer te zien, die al in geen jaren in het hotel was geweest.

Lord Rupert wendde zich tot de manager: ‘Wormsby, als ik het goed heb?’

‘Jawel, meneer,’ zei hij, te verbluft om zijn baas te corrigeren.

‘Zou je zo vriendelijk willen zijn om een aantal kamers voor de dames Young, Leong en Cheng klaar te maken?’

‘Maar meneer, ik heb ze net...’ begon Ormsby te protesteren.

‘En Wormsby,’ vervolgde lord Rupert hooghartig, ‘ik vertrouw erop dat jij het personeel op de hoogte brengt van het belangrijke nieuws: de

lange geschiedenis van mijn familie als beheerders van het Calthorpe komt vanavond ten einde.’

Ormsby staarde hem ongelovig aan. ‘Maar meneer, er moet een vergissing in het spel zijn...’

‘Nee, er is geen sprake van een vergissing. Ik heb het Calthorpe net met alles erop en eraan verkocht. Mag ik je voorstellen aan de nieuwe directeur, mevrouw Felicity Leong?’

‘Wat?’

‘Jazeker. De echtgenoot van mevrouw Leong, Harry Leong – geweldige kerel met een dodelijke slagkracht op de golfbaan, die ik op Pebble Beach heb leren kennen – heeft me gebeld met een geweldig bod. Ik kan nu fulltime gaan vissen in Eleuthera en hoef me geen zorgen meer te maken over deze gotische grafkelder.’

Ormsby staarde de vrouwen met open mond aan.

‘Dames, komen jullie en jullie snoesjes van kinderen even met me mee naar de bar om te toosten?’ stelde lord Rupert opgewekt voor.

‘Dat lijkt me heerlijk,’ antwoordde Eleanor. ‘Maar voordat we dat gaan doen wilde Felicity geloof ik nog iets zeggen tegen deze meneer.’

Felicity wendde zich tot Ormsby, die zo te zien op het punt van flauwvallen stond. ‘O ja, dat was ik bijna vergeten,’ zei ze met een glimlach op haar gezicht, ‘maar ik vrees dat ik u moet verzoeken het pand te verlaten.’

A decorative border in a light grey color frames the page. It features stylized, symmetrical floral and leaf motifs. The design includes tall, thin stems with clusters of leaves and small, star-shaped flowers. At the bottom, there are more leafy plants and small flowers. The overall style is elegant and minimalist.

Deel een

*Nergens ter wereld vind je mensen die rijker zijn
dan de Chinezen*

IBN BATTUTA (VEERTIENDE EEUW)

1

Nicholas Young en Rachel Chu

•

NEW YORK, 2010

‘Weet je het echt zeker?’ vroeg Rachel nogmaals, waarna ze zacht op het oppervlak van haar stomende kop thee blies. Ze zaten aan hun vaste tafeltje aan het raam bij Tea & Sympathy en Nick had haar net uitgenodigd om de zomer met hem in Azië door te brengen.

‘Rachel, ik zou het heerlijk vinden als je meegaat,’ verzekerde Nick haar ervan. ‘Je was toch niet van plan om deze zomer les te gaan geven, dus wat is het probleem? Ben je bang dat je de hitte en luchtvochtigheid niet aankunt?’

‘Nee, daar gaat het niet om. Ik weet dat je het vreselijk druk gaat krijgen met je taken als getuige, en daar wil ik je niet van afleiden,’ zei Rachel.

‘Hoezo? De bruiloft van Colin kost me alleen de eerste week in Singapore. Daarna kunnen we op ons gemak Azië bekijken. Ga mee, dan laat ik je zien waar ik ben opgegroeid. Ik wil je al mijn favoriete plekken laten zien.’

‘Neem je me mee naar de heilige grot waar je bent ontmaagd?’ plaagde Rachel hem terwijl ze speels een wenkbrauw optrok.

‘Zeker weten. We zouden het zelfs na kunnen spelen,’ zei Nick lachend terwijl hij een dikke laag jam en *clotted cream* op een scone smeerde die nog warm was van de oven. ‘En woont er geen goede vriendin van jou in Singapore?’

‘Ja, Peik Lin, mijn beste vriendin van de universiteit,’ zei Rachel. ‘Ze wil al jaren dat ik bij haar op bezoek kom.’

‘Des te meer reden om mee te gaan. Rachel, je gaat het geweldig vinden, vooral het eten. Je weet toch dat geen enkel land zo geobsedeerd met eten bezig is als Singapore?’

‘Eerlijk gezegd had ik al geconcludeerd dat eten zo ongeveer de nationale sport is door toe te kijken hoe jij alles wat je eet bestudeert.’

‘Herinner je je dat stuk van Calvin Trillin in *The New Yorker* over streetfood in Singapore nog? Ik neem je mee naar alle tentjes die hij niet eens kent.’ Nick nam nog een hap van zijn luchtige scone en sprak met volle mond verder: ‘Ik weet hoe dol je bent op deze scones. Maar wacht maar tot je die van mijn Ah Ma proeft...’

‘Bakt je Ah Ma scones?’ Rachel probeerde zich een traditionele Chinese grootmoeder voor te stellen die die typisch Engelse lekkernij klaar maakte.

‘Nou ja, ze bakt ze niet zelf, maar ze heeft de beste scones ter wereld, wacht maar af,’ zei Nick terwijl hij in een reflex om zich heen keek om te controleren of niemand had gehoord wat hij zei. Hij wilde geen persona non grata worden bij zijn favoriete koffietent omdat hij zo onzorgvuldig was geweest zijn eeuwige trouw aan een andere scone te zweren, ook al was het die van zijn grootmoeder.

Aan een buurtafeltje raakte het meisje dat achter een etagère van drie lagen hoog vol kleine sandwiches zat verstopt in toenemende mate opgewonden over het gesprek dat ze zat af te luisteren. Ze had al vermoed dat hij het was, maar nu wist ze het echt zeker: het was Nicholas Young. Hoewel hij destijds pas vijftien was, zou Celine Lim nooit de dag vergeten dat Nicholas langs hun tafeltje slenterde bij de Pulau Club* en haar en haar zus Charlotte zijn onvergetelijke grijns toewierp.

‘Is dat een van de broertjes Leong?’ vroeg hun moeder.

‘Nee, dat is Nicholas Young, een neef van de familie Leong,’ antwoordde Charlotte.

‘De zoon van Philip Young? Aiyah, wanneer is die zo de lucht in geschoten? Wat een aantrekkelijke jongen,’ zei mevrouw Lim.

‘Hij is net terug uit Oxford. Hij heeft twee masters gedaan: geschiede-

* De meest prestigieuze buitensociëteit van Singapore (waar lidmaatschap zo ongeveer moeilijker te verkrijgen is dan een ridderslag).

nis en rechten,' voegde Charlotte toe, anticiperend op de volgende vraag van haar moeder.

'Waarom ga je niet even een praatje met hem maken?' stelde mevrouw Lim opgewonden voor.

'Waarom zou ik dat doen, aangezien u alle jongens die het wagen bij me in de buurt te komen wegslaat,' antwoordde Charlotte kortaf.

'Alamak, dom wicht! Ik probeer je alleen maar tegen golddiggers te beschermen. Je zou van geluk mogen spreken als je deze zou kunnen krijgen. Deze mag je *cheong!*'

Celine kon niet geloven dat haar moeder haar oudere zus aanspoorde deze jongen aan de haak te slaan. Ze staarde nieuwsgierig naar Nicholas, die onder een blauw-witte parasol bij het zwembad lol zat te maken met zijn vrienden. Zelfs op grote afstand sprong hij zeer in het oog. In tegenstelling tot zijn vrienden met hun reguliere oosterse kapsels had Nicholas perfect warrig zwart haar, de als uit steen gehouwen gelaatstrekken van een Kantonees popidool en onmogelijk dikke wimpers. Hij was de knapste, dromerigste jongen die ze ooit had gezien.

'Charlotte, als je hem nou eens uitnodigt voor je benefiet aanstaande zaterdag?' drong hun moeder aan.

'Hou eens op, mam.' Charlotte glimlachte door opeengeklemd kaken. 'Ik weet wat ik doe.'

Charlotte bleek uiteindelijk toch geen idee te hebben wat ze deed, want Nicholas verscheen niet op haar benefiet, tot de eeuwige teleurstelling van hun moeder. Maar die middag in de Pulau Club liet zo'n onuitwisbare indruk achter op Celines tienerbrein dat ze hem zes jaar later en aan de andere kant van de wereld direct herkende.

'Hannah, mag ik een foto van je maken met die zalige toffeetaart?' vroeg Celine terwijl ze haar telefoon pakte. Ze wees hem in de richting van haar vriendin, maar richtte de lens stiekem op Nicholas. Ze maakte een foto en stuurde die meteen door naar haar zus, die nu in Atherton, Californië woonde. Een paar minuten later tingelde Celines telefoon.

GroteZus: OMFG! DAT IS NICK YOUNG! WAAR BEN JE?

Celine Lim: T&S.

GroteZus: Wie is dat meisje?

Celine Lim: Vriendinnetje, denk ik. Zo te zien een ABC'tje.*

GroteZus: Hmm... Draagt ze een ring?

Celine Lim: Geen ring.

GroteZus: Je moet ze voor me bespieden!!!

Celine Lim: Je staat bij me in het krijt!!!

Nick staaarde uit het raam van de koffietent en verwonderde zich om de mensen met de piepkleine hondjes die over dit deel van Greenwich Avenue paradeerden alsof het een catwalk voor de populairste hondenrassen in de stad was. Een jaar daarvoor waren Franse bulldogs helemaal hip, maar zo te zien hadden de Italiaanse windhondjes de francozen nu van de troon gestoten. Hij wendde zich weer tot Rachel en vervolgde zijn campagne. 'Het mooie aan beginnen in Singapore is dat het een geweldige basis is. Maleisië ligt aan de andere kant van een brug en vandaar ben je zo in Hongkong, Cambodja en Thailand. We kunnen zelfs gaan eilandhoppen in Indonesië...'

'Het klinkt heerlijk, maar tien weken... Ik weet niet of ik wel zo lang weg wil,' mijmerde Rachel. Ze voelde Nicks gretigheid. Het idee om naar Azië te gaan maakte haar erg enthousiast. Ze had tussen haar bachelor en haar master een jaar lesgegeven in Chengdu, maar had het zich destijds niet kunnen permitteren om buiten China te reizen. Ze wist als econoom heel wat over Singapore: het kleine, intrigerende eiland aan de punt van Malakka dat zich binnen een paar decennia van een Brits koloniaal achtergebleven gebied had ontwikkeld tot het land met de hoogste concentratie miljonairs ter wereld. Het zou fascinerend zijn het van dichtbij te zien, al helemaal met Nick als haar gids.

Toch maakte iets aan die reis Rachel onrustig, en ze vroeg zich af wat de dieperliggende implicaties waren. Het klonk allemaal als een spontaan idee, maar Nick kennende wist ze zeker dat hij er veel meer over had nagedacht dan hij liet blijken. Ze waren bijna twee jaar bij elkaar en nu nodigde hij haar uit mee te gaan op een lange reis naar zijn geboorteland, en dan ook nog om hem te vergezellen naar de bruiloft van zijn beste vriend. Betekende dat wat ze dacht dat het betekende?

* *American-born Chinese*, in Amerika geboren Chinees.